

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1063 ²	Μεγάλη Παρασκευὴ βράδυ 6 Ἀπριλίου 2018 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	--

Ἡ γῆ διαμαρτύρεται

«Γῆ σε, Πλαστουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη, Σῶτερ, τρόμῳ συσχεθεῖσα τινάσσεται, ἀφυπνίσασα νεκρούς τῷ τιναγμῷ» (Β' στ. ἐγκωμ.)

Λουλούδια καὶ στεφάνια καταθέτουν, ἀγαπητοί μου, σήμερα οἱ Χριστιανοὶ πρὸς τιμὴν καὶ λατρείαν τοῦ Ἑσταυρωμένου. Ἄλλὰ τὸ ὠραιότερο στεφάνι ἀπ' ὅλα εἶνε κάποιον ἄλλο. Δὲν εἶνε φτειαγμένο ἀπὸ λουλούδια φθαρτὰ πού μαραίνονται· ἔγινε ἀπὸ τὰ ἀμάραντα ἄνθη τῆς ποιήσεως. Τὸ στεφάνι αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ τριακόσια (300) ἄνθη· καὶ αὐτὰ εἶνε τὰ ἐγκώμια τοῦ ἐπιταφίου θρήνου. Στὸ Ἅγιον Ὄρος ψάλλονται ὅλα· ἐδῶ στὶς κοσμικὲς μας ἐκκλησίες τὰ περιέκοψε ἡ ψαλίδα τῆς συντομίας, καὶ ἀπὸ 300 ἔμειναν 100. Τόσα ὥρισε ἡ ἱερὰ Σύνοδος νὰ ψάλλωνται στὶς τρεῖς στάσεις.

Ἔχω μιὰ συνήθεια· κάθε χρόνο, προτοῦ νὰ ψάλλουμε τὰ ἐγκώμια, ἐρμηνεύω κάποιον ἀπ' ὅλα. Ἐφέτος μὲ ἀπλᾶ λόγια καὶ συντομία θὰ ἐρμηνεύσω τὸ ἐξῆς ἀπὸ τὴν δευτέρα στάσι.

«Γῆ σε, Πλαστουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη, Σῶτερ, τρόμῳ συσχεθεῖσα τινάσσεται, ἀφυπνίσασα νεκρούς τῷ τιναγμῷ» (Β' στ. ἐγκωμ.).

Σὲ ἀρχαία γλῶσσα εἶνε γραμμένο τὸ ἐγκώμιο. Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸ νόημά του, πρέπει νὰ γνωρίζουμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρὶν ἀπὸ τὴν πτώσι δὲν ἦταν φθαρτός. Τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰ –εἶνε δίδαγμα τῆς ἁγίας Γραφῆς– πρὸ τῆς παρακοῆς ἀσθένεια δὲν τοὺς ἐμάραινε, ὁ θάνατος δὲν τοὺς ἐνέκρυνε, ὁ τάφος δὲν τοὺς ἔλειωνε. Ὁ ἄνθρωπος τότε ἦταν ἀφθαρτος, ἐπομένως καὶ ἀθάνατος. Ὅ,τι εἶνε θνητό, εἶνε προηγουμένως φθαρτὸ καὶ γι' αὐτὸ πεθαίνει. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἀθάνατος πρὶν ἀπὸ τὴν πτώσι. Ἄλλὰ μετὰ ἔγινε φθαρτός. Ἀναπτύχθηκαν μικρόβια καὶ νόσοι, καὶ ἔφθασε νὰ γίνῃ ἓνα μουσεῖο ἀσθενειῶν, σωματικῶν καὶ ψυχικῶν. Ἡ κατάληξι δὲ τῆς

φθορᾶς ἦταν ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος ἦλθε ὡς ποινή, ὡς τιμωρία τῆς ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων καὶ ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τότε ἀκούστηκε ὡς ἀπόφασις τοῦ θεοῦ δικαστηρίου· «Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση», εἶσαι χῶμα καὶ στὸ χῶμα θὰ πᾶς (Γέν. 3,19).

«Γῆ εἶ». Πράγματι, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε φτειαγμένο ἀπὸ ὑλικά στοιχεῖα. Ἄν πάρει τὸ σῶμα ἐνὸς νεκροῦ καὶ τὸ πᾶτε στὸ χημεῖο γιὰ νὰ τὸ ἀναλύσετε, θὰ δῆτε ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ νερό, λίπος, λίγο σίδηρο, φώσφορο, ἀσβέστιο... Εὐτελής ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀλλὰ σοφὴ ἡ κατασκευὴ του. Ἡ ἐπιστήμη γνωρίζει τὴ σύνθεσί του καὶ μᾶς λέει ἀπὸ ποιά ὑλικά ἀποτελεῖται, δὲν μπορεῖ ὅμως μὲ τὰ ὑλικά αὐτὰ νὰ δημιουργήσῃ καὶ αὐτὴ ἓναν ἄνθρωπο. Αὐτὸ εἶνε ἔργο μόνο τοῦ πανσόφου Δημιουργοῦ. Ὅπως ἡ νοικοκυρὰ παίρνει τὸ ἀλεύρι, τὸ ζυμώνει καὶ τὸ κάνει διάφορα σχήματα, κάπως ἔτσι ἄς ποῦμε καὶ τὰ ἄχραντα χέρια τοῦ Θεοῦ πῆραν τὴν ὕλη, πῆραν τὸ νερό, τὸ λίπος, τὸ φώσφορο, τὸ σίδηρο κ.τ.λ., τὰ ἀνέμειξαν μὲ ἀσύλληπτο τρόπο, καὶ τὸ θεῖο ἐργαστήριον δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε ἀφθαρτος καὶ ἀθάνατος, ὅπως εἶπαμε, ἀλλὰ ἡ πτώσις ἔφερε τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο. «Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση». Ἀπὸ τότε πού βγήκε ἡ ἀπόφασις αὕτη, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ, μέχρι τὸ Χριστὸ πέρασε ἀπὸ τὴ Γῆ ἀμέτρητο πλῆθος ἀνθρώπων. Ὅλοι τὴν ὠνόμαζαν «μᾶνα γῆ», καὶ ὅλους αὕτη ἄνοιξε τοὺς κόλπους της καὶ τοὺς δέχθηκε στοὺς τάφους.

Ὅλοι ἦταν ἁμαρτωλοὶ καὶ φθαρτοί. Ἐνας μόνο –παρακαλῶ προσέξτε–, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶνε ἀναμάρτητος, καὶ συνεπῶς ἀφθαρτος καὶ ἀθάνατος. Ἄπιστοι καὶ ἄθεοι, ὅσο καὶ νὰ κοπιᾶσετε, δὲν θὰ βρῆτε ἐλάττωμα, δὲν θὰ βρῆτε ψεγάδι στὴ μοναδική

προσωπικότητα του Χριστού. Θα μείνη για πάντα αναπάντητο το ερώτημα του Χριστού «*Τίς ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;*» (ΐω. 8,46). Ὁ ἀναμάρτητος, ὁ Χριστὸς εἶχε σῶμα ἄφθαρτο. Γι' αὐτὸ βλέπουμε στὸ Εὐαγγέλιο ὁ Χριστὸς νὰ κοιμᾶται, νὰ τρώη, νὰ πίνη, νὰ ἰδρώνη, νὰ πονώη, ἀλλὰ δὲν τὸν βλέπουμε ποτέ νὰ ἄρρωσταίνη, νὰ ἔχη π.χ. ἕνα πυρετό. Γιατὶ αὐτὰ καὶ ὁ θάνατος εἶνε συνέπειες τῆς ἁμαρτίας· «*τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος*» (Ῥωμ. 6,23).

Ὁ Χριστὸς ὅμως, ἐνῶ ἦταν ἀναμάρτητος καὶ ἐπομένως ἄφθαρτος καὶ ἀθάνατος, γιὰ νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς, γεύθηκε θάνατο καὶ κατέβηκε στὸν ἄδη. Καὶ τότε **ὁ ἄδης ἀπατήθηκε**· γιατί ἔβλεπε σῶμα ἀνθρώπου (πού κατὰ τὴ φιλοσοφία τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε τὸ δόλωμα), καὶ συνάντησε Θεό! Ὁ σατανᾶς, λένε οἱ πατέρες, δὲν φαντάσθηκε, ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ σαρκικὸ καὶ φθαρτὸ περίβλημα τοῦ Χριστοῦ κρυβόταν τὸ **ἄγκιστρο τῆς θεότητος**. Ἔτσι ἔγινε *ἡ θεόσωμος ταφή*. Ἀλλὰ ἡ γῆ δὲν μπορούσε νὰ κρατήση τὸν ἀθάνατο Θεό, κι ὅταν ἐκεῖνος ἐπρόκειτο νὰ κατέβη στὸν τάφο **τινάχθηκε**. Δὲν μπορούσε νὰ τὸν δεχτῆ στοὺς κόλπους της ὅπως ὄλους τοὺς κοινούς θνητούς, καὶ διαμαρτυρήθηκε! «*Ἡ γῆ ἐσεισθη*». Καὶ μὲ τὸ τίναγμα τῆς γῆς ξύπνησαν οἱ νεκροὶ καὶ ἀναστήθηκαν· ἀνοιξαν οἱ τάφοι, βγήκαν ἔξω οἱ νεκροί, καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ ἐμφανίσθηκαν σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἱερουσαλήμ (βλ. Ματθ. 27,51-53).

*«Γῆ σε, Πλαστοουργέ,
ὑπὸ κόλπους δεξαμένη, Σῶτερ,
τρόμῳ συσχεθεῖσα τινάσσεται,
ἀφυπνίσασσα νεκρούς τῷ τιναγμῷ».*

Πολλές ἔννοιες συνωστίζονται στὸ μικρὸ αὐτὸ ἐγκώμιο. Ὅ,τι ἔχουν φτειάξει οἱ ἅγιοι πατέρες, εἶνε μεγάλη φιλοσοφία. Καὶ ὁ ἐπιτάφιος εἶνε ἡ φιλοσοφία τοῦ θανάτου μὲ κέντρο τὴν ταφή τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Σείστηκε τότε ἡ γῆ, διαμαρτυρομένη γιὰ τὴν θανάτωσι τοῦ Ἀθανάτου. Καὶ σήμερα **σειεται ἡ γῆ μας**. Γιατὶ ἄραγε; –Φυσικὰ φαινόμενα, λένε μερικοί. –Ὁ ἐγκέλαδος, λένε ἄλλοι.

ἜΩ ἀνόητοι, τί εἶνε ὁ ἐγκέλαδος; Κάτι ἀνύπαρκτο. Πίσω ἀπὸ τὴν ὕλη μὲ τίς θαυμαστὲς ἰδιότητές της, πίσω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τὰ ὄρη **ὑπάρχει νοῦς** ποὺ κυβερνᾷ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἀνοιξτε τὴν ἁγία Γραφή, νὰ δῆτε ποιά εἶνε ἡ αἰτία τῶν σεισμῶν. Ὁ Δαυὶδ λέει· «*Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται*» (Ψαλμ. 103,32).

Σείστηκε τότε ἡ γῆ, γιατί οἱ Ἑβραῖοι ἐσταύρωσαν τὸ Χριστό. Σείεται ἡ γῆ σήμερα, **γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας**. Καὶ πάλι θὰ σεισθῆ· μᾶς τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς πρὸ τῆς θυσίας του, ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴ δευτέρα παρουσία θὰ γίνουν «*σεισμοὶ μεγάλοι*» (Λουκ. 21,11. Ματθ. 24,7). **Φτάσαμε στὴν περίοδο αὐτῆ τῶν σεισμῶν**. Ἄλλοτε ἐδῶ ἄλλοτε ἐκεῖ πολλοὶ σεισμοὶ γίνονται καὶ μὲ πολλοὺς νεκρούς καὶ τραυματίες. Σείονται καὶ μέρη ποὺ δὲν χαρακτηρίζονταν ὡς σειсмоγενῆ.

Θεέ μου! Θα σεισθῆ καὶ πάλι ἡ γῆ μας, πού χαρακτηρίζεται ἄλλωστε καὶ ὡς σεισογενῆς, γιατί **γίναμε ὅλοι θεομπαίκτες**· κοροϊδεύουμε τὸ Θεὸ μικροὶ καὶ μεγάλοι. Γνήσιος Χριστιανὸς δὲν ὑπάρχει. Εἴμαστε ὅλοι μακριὰ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀπὸ τὰ ὄσια καὶ ἱερά πού εἶχαμε, μόνο τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ μᾶς ἔμεινε. Μιὰ φορὰ σταύρωσαν οἱ Ἑβραῖοι τὸ Χριστὸ – χίλιες φορές τὸν σταυρώνουμε ἐμεῖς. **Προβλέπω σεισμούς**· θὰ σεισθῆ ἡ ἀμαρτωλὴ Ἀθήνα, ἡ Βαβυλώνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ ἑκατομμύρια κάτοικοι πού ἔχουν μαζευτῆ στὴ χαβούζα αὐτῆ καὶ δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' ἁμαρτάνουν καὶ νὰ ὀργιάζουν· θὰ σεισθῆ ἡ Θεσσαλονίκη· θὰ σεισθῆ ἀκόμη καὶ ἡ Φλώρινα... Θεέ μου, βοήθησέ μας! Ὑπεραγία Θεοτόκε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν!

Ἄς πάρουμε, ἀδελφοί, ἀπὸ τὸ ἐγκώμιο αὐτὸ διδάγμα ἐπίκαιρο, σήμερα Μεγάλῃ Παρασκευῇ, **νὰ ἔχουμε φόβο Θεοῦ**. Καὶ μὲ τέτοια αἰσθήματα σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας ἄς συνοδεύσουμε τὸ μεγάλο Νεκρό. Κηδεῖα ἔχουμε. Ὅχι τῆς μάνας μας ἢ τοῦ πατέρα μας. Πάνω ἀπ' αὐτούς, καὶ πάνω ἀπὸ ὄλους τοὺς προγόνους, καὶ πάνω ἀπ' τὴν πατρίδα, πάνω ἀπ' ὅλα καὶ ἀπ' ὄλους εἶνε ὁ ἐσταυρωμένος Λυτρωτῆς τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ –ἐν ὀνόματι τοῦ Ναζωραίου, τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ μας– κατὰ τὴν περιφορὰ τοῦ ἐπιταφίου κανεῖς νὰ μὴ μιλᾷ καὶ νὰ μὴ γελᾷ. Ἡ καρδιά, ὁ νοῦς, τὰ αἰσθήματα, ὅλη ἡ ὕπαρξί μας νὰ ἔνε στὸ Χριστό. Καὶ μέσα ἀπ' τὰ βάθη μας νὰ παρακαλέσουμε τὸν Ἐσταυρωμένο, νὰ λυπηθῆ τὸ ἔθνος μας, πού πολὺ ἀμάρτησε, καὶ νὰ μὴ τὸ τιμωρήσῃ μὲ κάποιο καταστρεπτικὸ σεισμό. Διότι ἂν γίνῃ αὐτό, τότε πλέον θὰ εἶνε ἀργὰ καὶ δὲν θὰ προλάβουμε νὰ ποῦμε τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). Ἀμίλητοι λοιπόν, μὲ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά στὸ Θεό, νὰ συνοδεύσουμε τὸ Χριστό, τὸν αἰώνιο Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆ τοῦ κόσμου· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος